

Русалонька із 7-В, або Прокляття роду Кулаківських (стислий переказ)

Марина Павленко

Марина Павленко

*Повість-казка "Русалонька із 7-В,
або Прокляття роду Кулаківських"*

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

1. Вони знову!

Софійка любила казку "Русалонька". Нетямущий і красивий принц нагадує їй однокласника Вадима Кулаківського, який не звертає на дівчину уваги і надає перевагу Ірці Завадчук. У Софійки є тітка Сніжана, у якої скоро має бути весілля з красенем Валентином. Мама Софійки раділа, що її сестра нарешті вийде заміж, бо раніше вона перебирала женихами: її не влаштовували прізвища, але тепер вона буде Біла. Мама й тітка самі шили плаття, Софійка в цей час доглядала свого 3-місячного братика Ростика. Батько Софійки був у відрядженні, а місяць тому вони переїхали у нову квартиру. Кожного разу, коли був повний місяць, поверхом нижче Софійка чула дивні звуки: хтось бігав, охкав, стукав, сміявся. От і цієї ночі знову таке відбувалося.

2. Вилазка до шафи

Зранку мама і Софійка пішли до баби Валі – сусідки навпроти, якій мешканці загадкової квартири довірили ключі, аби поливала вазони. У квартирі був перекинутий стілець і валялася блакитна стрічка. Баба Валя не вважала це дивним. У школі Софійка дала списати українську Кулаківському, але він не звертав на неї уваги. Після уроків Софійка провідала колишнього сусіда Сашка, який і досі мешкав у напівпідвальчику з мамою і трійнятами сестрами. Сашко намагався забезпечити свою родину: важив людей, продавав дрова (гіллячки, які збирав у дворах), ряст. Софійка розповіла йому про свою гімназію, весілля тітки і пережиті нічні страхи.

Удома Софійці доручили знайти у старій прабабусиній шафі коралі для нареченої. На всю довжину шафи була шухляда на замку. Мама загубила ключа, тож тітка відкрила замок невидимкою. Софійка знайшла коралі: коротеньку низку дрібних вишнево-коричневих трубочок. Кожна жінка їхнього роду одягала під вінець ці коралі. Тітка дозволила Софійці тримати у себе коралі аж до весілля. Коли дівчинка хотіла поскладати інші речі назад у шухляду, вона була уже замкнена, хоч ніхто її не замикав.

3. Розмова під акацією

Після уроків у школі Софійка побачила Вадима, який сидів на пеньку під акацією і курив. Хлопець просив не судити його, бо в нього складне дитинство: батько лиш гроші

висилає, а сам десь далеко живе, мама не з'являється, а баба дістала до живих печінок. А все тому, що рід проклятий. Гроші ведуться, щастя – ні грама: той спився, той убився, татів брат від наркотиків помер, дід щез. Хлопець попросив нікому не розказувати про прокляття. Софійка раділа, що Вадим довірив їй таку таємницю.

4. Прогулянка з Ростиком

Повернувся Софійчин, а тітка Сніжана принесла своє фото з Валентином. Та на фотографії увагу Софійки привернув чомусь сумний хлопчик біля куща.

Софійка взяла братика Ростика і вирушила до Сашка. Хлопчик мав кошенят, які народила його кішка. Він їх продавав або роздавав в добрі руки. Софійка хотіла кошеня, але знала, що мама не дозволить. Сашко помітив коралі дівчинки, а вона їх зняла і поклала в кишеню. Дівчина дорікнула Сашкові, що зі своїм "бізнесом" він пропускає уроки. Друзі мало не посварилися, і Софійка пішла додому. Дорогою вона на мить побачила Вадима.

5. Оглядини

У неділю на святковий обід Сніжана привела Валентина. Тітка хотіла показати йому свої коралі, але виявилось, що Софійка загубила їх.

6. Хлопчик зі світлини

Наступного дня Софійка ще раз все обшукала і натрапила на фото тітки з Валентином. Софійка відчинила прабабусину шафу і всілася там. Випадково зачепила дверці, і вони зі скрипом, що нагадував слово "коралі" зачинилися. Софійка передражнила шафу, сказавши "коралі" і раптом опинилася у тому місці і часі, де тітка і Валентин робили фото. Софійка побачила того сумного хлопчика біля куща. Вона пішла за хлопчиком і з'ясувала, що він з мамою мешкає у будиночку над крутосхилом, звідки вже починався парк. Дівчинка захотіла додому і сказала "коралі", але нічого не сталося. Тоді сказала слово справа наліво: "іларок" і опинилася в шафі.

7. На хаті

Якось Софійка випадково почула розмову Кулаківського і якогось типа. Вадим пропонував йому купити у нього щось.

Найголовнішою турботою були коралі, бо тітка відмовилася виходити без них заміж.

Софійка вирішила зробити крок першою і пішла до Вадима. Її зустріла баба, яка жалілася на внука, на бісових предків, жаліла, що вийшла за Кулаківського та навіть показала дуже старе фото, на якому був з проколотими очима якийсь чоловік у кожусі. Раптом прийшов Вадим, а Софійка сховала фото собі. Дівчина сказала, що прийшла спитати домашнє завдання з англійської, але розмова не клеїлась. Вадим сидів мов на голках, ніби когось чекав. Незабаром прийшов тип, якого дівчина уже бачила, і вона пішла геть.

8. Підслухана розмова

Вчителька біології на останньому уроці повела Софійчин клас на екскурсію до старого парку. На центральній алеї Вадим купив Ірці Завадчук дороге морозиво. Хотів купити і Софійці, але від несподіванки, вона сказала, що такого морозива не любить.

Вадим хвалився, що має ліві гроші. Після прогулянки Софійка опинилася саме на тій вуличці, де жив загадковий хлопчик зі світлини. Дівчина побачила його маму, яка сварила хлопчика, щоб не ходив до батька. І тут Софійка дізналася, що його батько – Валентин, наречений тітки.

9. Чоловік із виколотими очима

Удома Софійка зі світлиною, яку взяла у Вадимової баби, зачинилася в шафі. Дівчина опинилася у старовинному місті і побачила чоловіка в кожусі. То був Гордій Кулаківський.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

10. День відчинених дверей

Валентин прийшов до Софійчиної мами і просив переконати Сніжану, щоб виходила заміж без коралів. Софійка сказала чоловікові, що їй снівся хлопчик, якого покинув тато і одружується з іншою, а синові не хоче дати грошей на цирк. Ошелешений Валентин відразу пішов.

Сашко повідомив Софійці, що якийсь тип пропонує йому торгувати коралями. Дівчина пішла з другом на зустріч і виявила, що той тип має Софійчині коралі! Тип хотів за коралі чималу суму. Домовилися зустрітися завтра. Софійка зрозуміла, що коралі у неї вкрав не Сашко, а Вадим, який потім перепродав їх.

Вадим у всьому признався: його тягне красти, хоч гроші має, це все його прокляття. І морозиво у парку купував на гроші за коралі. Софійка вирішила звільнити Кулаківського від прокляття.

Удома Софійка побачила бабусю, яка приїхала допомогти в підготовці до післязавтрашнього весілля.

11. Щедрий вечір, добрий вечір

Софійка знову мандрує у часі. Вона підслухує розмову Гордія Кулаківського й предводителя Міщенка. Гордій щедро наливає Міщенку алкоголю і споює його, а потім дає йому підписати якийсь документ. Випровадивши гостя, Гордій хихотів, а п'яний Міщенко десь далеко співав: "Щедрий вечір, добрий вечір".

12. Бабусині історії

Бабуся Ліна і мама готувалися до весілля. Софійка пильнувала Ростика, а коли він заснув, допомагала на кухні. Бабуся розповідала історії про своїх бабусю і дідуся, які були щасливі разом. Коралі в бабуні були ще з дитинства. Вона не знала, звідки вони взяли. У голодні роки обміняли корову Квітку на пшеницю, бо коралі бабуся жаліла обміняти. Софійка зрозуміла, що коралі в родині дуже оберігали.

13. Замість весілля

Софійка вирішила відкрити тітці правду. Вони пішли до будинку сумного хлопчика. Його мама кричала, що у Валентина тепер нічого для них нема. Хлопчик угледів біля хвіртки Сніжану. Жінка повела Сніжану до хати, забувши і про сина, і про Софійку. Коли вже виходили за хвіртку, зіткнулися... з Валентином. Усе було зрозуміло без слів.

Потім Софійка повела тітку до типа, що торгував коралями. Він був на міліні і трохи спустив ціну. Коралі знов належали тітці. Вона вважала їх зникнення Божим провидінням, яке завадило шлюбу.

14. Гірке похмілля

Софійка помандрувала з шафи у старий Вишнопіль. Його площа вирувала, гула й клекотіла. З собою Софійка мала коралі, які, як виявилось, робили її невидимою. Нарешті Софійка дізналася, який документ підписав тоді Міщенко: виявилось, що Гордій Кулаківський тепер став власником багатьох маєтків і Міщенкового також. Усі накинулись на Міщенка, а він виправдовувався, що не знає, як це сталося. Залишивши старого батька і дружину з двома синами, Міщенко тікає з міста.

15. Поповнення родини

Дівчина взяла в Сашка останнє кошеня з кличкою Чорнобілка і принесла додому. Випивши валер'янки, мама змирилися з кошенятком. Бабуся пообіцяла, що кішку завжди можна буде віддати їй у село. Сніжані і татові кошеня теж сподобалося.

16. Порада

Софійці набридло швендяти за Гордієм Кулаківським, який доводив до кінця нещодавню оборудку. Вона втомлено зупинилась перед церквикою на майдані. Якийсь сліпий старець біля церкви сказав їй, що Кулаківського прокляли його жертви, але можна спробувати щось змінити. Міщенка ж відмолили від проклять родичі. А щодо Кулаківських: треба Софійці пробиратися потрохи вперед, від покоління до покоління, і десь зустріти ту мить, коли можна спинити інший злочин. Цей момент настане тоді, коли небо зійдеться з землею.

17. Нічна гроза

Уночі була буря, Софійка боялася грози. Добре, що Чорнобілка була поруч. Та раптом кошеня стрепенулось, Ростик заплакав. Дівчина зрозуміла, що у квартирі під ними знову крик, сміх, шум, хоч сьогодні не було повні.

18. Канікули почалися

Почалися канікули, тепер Софійка офіційно стала семикласницею. У дворі дівчина дотяглась до вікна таємничої квартири. Все було на місці, але з дивана просто на килим звисала блакитна стрічка. Софійка розповіла про це все Сашкові, і вони вирішили пробратися у ту квартиру і поспостерігати, що відбувається.

У Вадима Софійка взяла кілька давніх фото, пообіцявши, що її знайомий екстрасенс спробує допомогти.

Тітка Сніжана не вибачила Валентинові і поїхала в село до бабусі Ліни.

19. Двірник-дворянин

Найдавніше фото від Вадима було з 1910 року. На ньому – красивий юнак у формі. Софійка помандрувала у той час. Виявилось, що юнака звати Мішель, він простий двірник, бо спокутує батькову провину. Хлопець кохає панну Юзю. Вони разом вирішують тікати до маєтку хлопця і щасливо зажити в двоповерховому будиночку. Хлопець казав Юзі, що лиха доля змусила його, дворянина з діда-прадіда, працювати нещасним двірником. Але від сьогодні вони житимуть інакше. Закохані поїхали бік

Вишнополя.

*Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.
Авторські права на переказ належать Укрлібу*

20. Ревізія в шухляді

У прабабу синій шафі Софійка влаштувала ревізію і знайшла газету, у якій було повідомлення, що раптово збіднілі дворянські родини просяться на службу до землевласника Гордія Кулаківського. Він погодився за низькою ціною продати їм для проживання кілька невеличких будинків. А безкоштовно мешкати в своєму колишньому домі дозволив тільки родині безвісти зниклого Данила Міщенка. Софійці не подобалось, що Кулаківський продав обманутим людям їхні, вкрадені ним же, помешкання.

В якійсь іншій газеті дівчина знайшла повідомлення, що Міщенков бажає познайомитись із молодою, красивою, заможною вдовою.

21. Печальний фінал майже казки

До Мішеля і панни Юзі Софійка повернулась, коли ті під'їжджали до Вишнополя. Мішель виявився одним із двох синів Міщенка. А його маєтки – хатиною під солом'яною стріхою. У тісній чистій кімнатині жила мати Мішеля, молодший брат і дід. Відколи родину одурив Кулаківський, вони жили дуже бідно. Юзя була розчарована вбогістю Міщенків, а скоро її батько забрав її назад.

Софійка не розуміла, як опинилася в Кулаківського фотографія Міщенкового сина. І ще шкодувала, що кохання Юзі виявилось порохнявим.

22. У Половинчику

Софійка і тітка Сніжана відпочивали у бабусі в селі. Там тітка побачила на березі ставка якогось художника з Києва, який їй дуже сподобався. У селі його прозивали Пустельником.

Дідусь розповів, що село зветься Половинчиком, бо половина тутешнього жіноцтва з нечистою силою знається.

23. Кобила Мальва

Ввечері бабуся показала фото своєї прабабці Клави, а Софійчиної прапрапра. Клава померла молодою, коханий від неї відвернувся, вона сама доньку ростила. Хворіла тяжко, потім ніби одужала, проте щастя не зазнала. Це вона ті коралі десь узяла, ось тільки не вбирала ніколи.

На іншому фото були чоловік і жінка (дідуньо Павло й бабуня Горпина, що виходила заміж в коралях) і дівчинка. За ними ж стояла кобила Мальва, яка спочатку була улюбленицею панни Юзефи. Батько її розводив коней. Юзефа зібралася заміж за батрака Міщенка, але її віддали старому багатому графові, який не терпів кобили. Свою улюбленицю Юзефа пожертвувала на фронт Першої світової війни. Згодом її купив дідуньо Павло.

24. Відьмин ставок

Софійці було добре в селі, сумувала лиш за Чорнобілкою і шафою. Якось дівчина з тіткою зустріли стару бабу, яка розповіла, чому ставок у селі називається Відьминим.

Колись тут жила мама цієї баби, яка готувала зілля. Одна жінка із Вишногополя до неї прибилася і просила повернути чужого хлопця і зжити зі світу суперницю. Відьма згубила невинну душу, втратила й хлопця! Але та жінка вишнопільська щастя не мала: не своєю волею жив із нею чоловік.

25. Від чого здатен пропасти настрій?

З села Софійку зустрічали мама з Ростиком і Чорнобілка. Софійка тягнула візочок з братом, а мама несла гостинці з села. Раптом Софійка між перехожими побачила модну Ірку Завадчук, і настрої удівчини зіпсувався.

26. Страшна випадковість

Софійка перенеслася у часі в одну з Вадимових фотографій. Дівчина побачила молодика на ім'я Фрол і його старшу сестру Франю, стару дівку, яка хотіла вийти за Корнія. Але Корній мав дівчину Клаву. Франя вирішила піти до ворожки, щоб допомогла. Фрола таке не цікавило, він думав про полювання. Батько Фрола і Франі – старий Кулаківський, який не дозволяє топити у хаті, щоб зекономити. Фрол раптом застрелився, бо необережно витяг зброю зі скрині.

27. Франя не здається

Прокляття таки діяло: як казав Вадим, бабки є, щастя – ні грама! Що могла зробити Софійка? Та і небо з землею не сходилось ніде. Отже, тут вона діяти не могла.

Софійка знову помандрувала у минуле. Франя прийшла до ворожки після похорону брата. Ворожка сказала налякати Клаву (кохану Корнія) на ставку, а Корнієві давати пити зілля. Франя так і зробила. І тут Софійка зрозуміла, що дівчина Клава – її прапрапрабабця. Франя так налякала Клаву, що та мало не втопилася, але її встигли врятувати.

28. Побачення з бомжиком

Софійка зустрілася з Сашком, який зміг влаштуватися кур'єром на одну фірму. Сашко і Софійка згодом перестріли Вадима, який підколював, що скоро у Сашка і Софійки до весілля дійде.

29. Приборкання непокірної

Одного разу Софійка взяла фото з Мальвою, прапрадідусем Павлом, прапрабабунею Горпиною і малою Ніною (прабабою) і подалася до шафи. І ось що побачила.

Дідусь Павло з кобилою Мальвою пішов у поле орати, та з'явилися червоноармійці і забрали кобилу. Натомість дали поганого коня. Того ж дня в їхньому дворі отаборилися вояки, яких мусили ще й годувати. Ніна плакала. А солдати ніяк не могли осідлати Мальву. Тоді сказали, що вона належатиме тому, хто осідлає. Софійка скинула намисто, стала видимою, вхопила за руку Ніну (свою прабабусю) і повела до Мальви. Ніна змогла осідлати, і тепер Мальва знову була їхньою.

Один із солдатів був Мішка Міщенков – Мішель, Міщенків старший син. Юзя подарувала йому кобилу, коли зрозуміла після весілля зі старим, що любить його, а не старого графа. Та Мішелєві не потрібна була ні Юзя, ні кобила.

30. Назрівають важливі події

Сніжана закохалася у Пустельника і відчувала себе щасливою.

Софійка знайшла в старих газетах повідомлення про те, що двірника з маєтку барона Н після невдалої спроби викрадення баронової єдиної дочки панни Ю заарештовано й відіслано до Сибіру на три роки. Все майно злочинця перейшло до рук його опікуна, пана Кулаківського. Тепер стало ясно, чому в нащадків Кулаківського є світлини Міщенка-молодшого! Міщенко після Сибіру потрапив на фронт.

Франя Кулаківська тим часом підпоює Корнія приворотним зіллям. Парубок Франі не цурається, і вважає Клаву дурнуватою.

31. Що значить загнати економію?

Софійка знову у шафі і бачить молодшого сина Кулаківського – Якова, з дружиною Лизаветою і сином Васюнею. Було свято Покрови. Яків був дуже економним: йому було жаль грошей на фото, на навчання сина, на їжу, хоч мав повні засіки. Яків відправив жінку і сина додому, наказав не вечеряти і не світити, а сам пішов у якийсь будиночок, де грали в карти. Там він розповів людям, що його батька вбив мішок з кукурудзою, який на нього впав. Розповів і про Франю, яка вийшла за Корнія в Половинчик. Яків жалівся картярям, що бідний, хоч вдома мав усе.

32. Дідусева історія

Софійка з тіткою знов поїхали в село. Дівчина запитала бабу з дідом, чому ліс у селі називається Міщенським. Виявилось, що колись ліс тримав Міщенко – був у Вишнополі такий. Син Міщенка змінив своє прізвище. Чогось йому розхотілось Міщенком бути. Він ще разом із дідом Софійчиного дідуса документи ходив міняти. Дідові папери у громадянську війну згоріли, мусив поновлювати, і записали його не Вишня, а Ягода. Тітонька дивувалася, що їхнє родове прізвище було Вишня, а не Ягода. А дідусь сказав, що містечко Вишнопіль заснував козак Вишня. Потім неподалік од його куреня церкву збудували. Софійка зрозуміла, що біля тієї церкви зустріла сліпого старця.

33. Пристрасті у Половинчику

Художник з Києва досі був у селі, і тітку тягло до нього. Цього разу він малював краєвид зі скелею, але ніякої уваги на тітку не звертав.

34. Така довга ніч

Наступного дня Софійка повернулася додому і разом з Сашком пролізли у таємничу квартиру на першому поверсі. Діти дуже боялися. Вони проникли через відчинену кватирку, бо баба Валя регулярно провітрювала помешкання. Місцем засідки вибрали куток за розкладним диваном.

35. Іди, іди, дощику!

Вночі Софійка і Сашко побачили щось дивне. У квартиру прийшов чоловік і просив їсти. Якась дівчина бігала і шукала свою блакитну стрічку. Не знайшовши, плакала. Той, що прийшов, говорив, що купив нову. "Ха-ха-ха! Ха-ха-ха-ха!". "Ги-ги-ги-ги!".

Зареготали всі, кожен на свій лад. Здійнявся гармидер, писк і гвалт. Час від часу влітали якісь блідо-синюваті люди. Стрибали, танцювали, трошили меблі, обривали картини. Усе обірвалося перед світанком після чийогось голосного довгого свисту. У кімнатах знову були порядок і чистота. Тільки на килимі лежала блакитна стрічка!

Сашко і Софійка чимдуж втекли.

36. Таємна вечерея

Цього разу Софійка потрапила до оселі Якова Кулаківського, який ходив довкола жінки і сварив, щоб не витрачала запасів. Коли скнара пішов, жінка швидко приготувала їсти. Їли поспіхом, озираючись і прислухаючись...

37. Що ж далі?

Софійка пішла гуляти з братиком і відвідала Сашка. Хлопець вважав, що те, що діялося у квартирі – справа сусідки баби Валі. Софійка пропонувала забрати блакитну стрічку.

38. Невдала гостина

З однієї з мандрівок у часі Софійка дізналася, що одурений Кулаківським Міщенко довго переховувався, а потім повернувся до Вишногополя й кинувся в ноги рідній жінці, яка простила йому все. Син його молодший вдався совісним і роботящим. Оженився, вже й хлопця до школи віддав!

39. Пророкування старця

Софійка гнівалася на себе, що нічого не зробила з прокляттям: найстаршого Кулаківського прибито мішком, його молодшого самовпевнено-легковажного сина застрелила власна зброя, Франя мучиться з Корнієм, який згадує колишнє кохання, а Лизаветі (дружині Якова) ворожка напроорочила голодну смерть.

Не йшло з голови почуте в іще одній мандрівці у минуле. Тоді сліпий старець дав бабуні Клаві заповітне намисто і мовив: "Як народиться в тебе Корнієва дочка, ти одужаєш! І ще пам'ятай: захочеш собі нову долю знайти – вбери ці коралі і не скидай. Коли щастя прагнеш дітям-онукам своїм – убирати не здумай, заховай далеко й подаруй своїй доньці аж на весілля!". Тепер було ясно, чому прапрапрабабуня намиста ніколи не вдягала.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

40. Поки там що

Софійка мандрує у час Васюні, сина Якова Кулаківського. У Васюні є жінка і двоє діток: Іван і Катерина. Виявилось, що Яків таки довів свою дружину Лизавету до голодної смерті, а сам удавився картоплиною на чужому обіді і помер. Васюня при своєму батечку теж навчився гарно хитрувати й маскуватись. Його дочка Катерина була хвора, і один старець порадив Васюниній жінці нагодувати всіх неімущих за здоров'я дитини.

41. Нейтралізація баби Валі

Сашко і Софійка забрали з дивної квартири блакитну стрічку і нарешті

переконалися, що баба Валя не має ніякого відношення до таємничих подій. Вона просто час від часу забирала з квартири стрічки, яких тут валялося багато, і чіпляла на свого чорного кота Фантика.

42. За здоров'я Катерини

Софійка потрапила до Кулаківських якраз на обід. Васюня Кулаківський та його жінка Олена пригощали усіх бідних за здоров'я дочки Катерини. Між людьми був вусатий дядько – родич Міщенків, яким Кулаківські добряче насолити. Цей родич підбивав клини до однієї жінки. У нього було вже нове прізвище — Білий. Він був сином Мішеля, який спалив маєток графині Юзефи, своєї колишньої коханки. Юзефа з дітьми (одна дочка від Мішки!) встигла утекти.

43. По черешні

Увечері Софійка зі Сніжаною вже були в Половинчику. А вранці наступного дня пішли з дідусем до лісу по черешні. Дідусь сказав, що Міщенко поміняв прізвище на Білий. Сніжану аж пересмикнуло, бо йшли до лісу колишнього їхнього мало не родича. Адже Валентин був прапраправнуком Данила Міщенка. Усі Міщенки були хвалькуваті, брехливі, ненадійні.

44. Перша зустріч із Нею

Пустельник запросив Сніжану і Софійку до себе, щоб подивитися на картини. Під час відвідин художника тітка над кожною картиною виголошувала мало не промову. А потім дівчата побачили картину, на якій була намальована Сніжана, а внизу напис: "Перша зустріч із Нею". Виявилось, що художник, не такий уже й байдужий до Сніжани.

45. День, з якого не втекти

Софійка вирушила у минуле і побачила, що Катеринка стала здоровою. Було 22 червня 1941 року, почалася війна.

46. Бабусі й онуки

Софійка налякалась війни, але знайшла фото, де Катерині було років до 20-ти. Дівчина була красива, на виданні. Війна закінчилася, за Катерину можна не хвилюватися. На іншому фото Софійка побачила напис на звороті: "1970-ті рр.". На фото – 20-річний юнак із хитринкою в очах і світлою кучмою. Невже Іванків син?

Софійка перенеслася у часі і побачила хлопчика Толика. Він прийшов до хати, де колись справляли обід за здоров'я Катеринки. Тричі якимось по-особливому постукав у вікно, і двері відчинила стара Олена – мама Катеринки. Толик був злий, бо він, єдиний нащадок, не жив у цій хаті.

47. Невдалий продаж

Софійка провідала Сашка, який бідкався, що мало заробляє. Дівчина підказала йому, що можна нарвати черешень у лісі Половинчика. Туди з Вишнополя недалеко, можна й велосипедом.

Наступного дня Софійка помандрувала у часі до Кулаківських, де виявилось, що Олена 30 років переховувала у погребі свого чоловіка Васюню, який не хотів йти на війну.

48. У Катерини

Софійка сіла у шафу і відправилася до молодії Катерини, яка уже мала хлопця і йшла з ним до мами Олени. У Олени жив малий Толик, бо його батьки – Іван з жінкою, загинули.

49. До Києва

Сніжана їде до Києва, до свого Пустельника, якого звати Сергій. З ними їде Софійка. На щастя, ані дружини, ані дітей у Пустельника в Києві не було.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу

50. Такий тісний світ!

У Києві Софійка найбільше любила тинятися в дворі Пустельникового будинку, який був дуже старовинним. Дівчина навіть впізнала місця, де ходив Мішель Міщенко з Юзею!

51. Всі знайомі, всі свої

У напіврозваленій альтанці біля Пустельникового будинку, Софійка встигла обладнати собі невеличку хатку. До Софійки підійшла дівчинка років 10. Її звали Іра, а прізвище – Біла. Вона виявилася ще однією дитиною Валентина. Коли Софійка сповістила новину тітоньці, та ані здивувалась, ані зажурилася. Встигла-бо збагнути, що від экс-жениха очікувати можна чого завгодно.

52. Додому

Сніжана і Сергій вирішили одружитися. Софійка повернулася до рідного Вишнополя і відразу помандрувала у час Катерини. Вона видавалася з усіх Кулаківських найдобрішою. І була вже не Кулаківською, бо мала прізвище чоловіка. Втім, Франя теж перейшла на чоловікове прізвище, та це не врятувало її від родового прокляття: Корній косував на Клавіне подвір'я, де підростала його донька.

Катерина жила в будинку свого чоловіка. Вона з свекрухою чекала на чоловіка і свекра і готувала борщ. Надворі раптом почався дощ. Дівчина співала: "Іди, іди, дощику! Зварю тобі борщику...". Катерина чекала свого Семена. Нарешті повернулись Семен і його батько. Чоловік привіз Катерині блакитну стрічку! І враз блискавка впала на суху шовковицю у дворі, а потім дерево шугонуло об віконну раму й пронизало всю кімнату! Все почало горіти. Мешканці будинку загинули.

Раптом Софійка збагнула, що цей згорілий будинок знаходиться у її власному дворі, просто у минулому. У майбутньому замість хати тут стоїть п'ятиповерхівка! На місці спаленої кімнати – квартира, де справляються загадкові нічні гульбощі. А над нею – Софійчина квартира.

53. Розслідування триває

Софійка зрозуміла, що настав час, коли небо з землею зійшлося: блискавка! Ось воно, старцеве пророкування! Дівчина розвідала, що на місці їхнього будинку колись дійсно згоріли люди. Софійка вирішила зарадити пожежі.

54. Хто така червоноголова?

Софійка дістала у Вадима фото Катерини, де вона була молодша. Дівчина дізналася від бабусі хлопця, що очі Гордія Кулаківського на фотографії проколола баба Олена. Це добре запам'ятав малий Толик, який став у майбутньому дідусем Вадима Кулаківського.

А ще бабусі Вадима сподобалася Софійка. Стара сказала, що Софійка краща, ніж та червоноголова дівчина. Софійці стало сумно: невже у Вадима є дівчина? Скоро виявилось, що це Ірка Завадчук, адже у неї волосся було пофарбоване в червоний колір.

55. Крадіжка

Сашко і Софійка, прихопивши пилку, помандрували у часі. Вони спіяли ту злочасну шовковицю, яка стала причиною загибелі Катерини.

56. Скільки коштує життя?

Наступні дні минали в тривозі. Софійка чекала, коли вдруге зійдеться небо з землею. Софійка з Сашком перевдяглися у жебраків помандрували у часі. Вони попросилися переночувати до хати Катеринино Семена. Семена не було, Катерина його чекала, надворі лив дощ. Удалині загуркотіло. Коли Семен з батьком повернулися, Софійка порадила перечекати грозу в ямі, мовляв, їй так радив старець, який колись порадив, як вилікувати малу Катерину. Усі сховалися у яму. Гроза пройшла, і ніхто не загинув.

57. Нічні чудасії

Сашко і Софійка зустріли сліпого старця. Він сказав, що діти зробили все, що належало. Тепер життя поверне інакше. Катерина й Семен, хоча й не матимуть дітей, житимуть ще довго і щасливо і помруть своєю смертю. Софійка ще хотіла знати, чи зніметься прокляття, але старець зник.

58. Щасливі зміни

Якось Софійка зустрілася з Вадимом. Його дід Анатолій написав лист, що мав провал у пам'яті: жив, займався бізнесом, але йому зовсім вибило, що є баба і Вадим. Тепер він повертається.

59. До старого парку

Сашко запросив Софійку на побачення.

У квартиру на першому поверсі повернулися мешканці.

Валентин повернувся до сина і його мами, а дочці Ірі з Києва допомагав грошима.

Вадимові батьки повернулися і помирилися.

60. Ще одна таємниця шафи

Одного разу шафа закинула Софійку у майбутнє, де вона – студентка Києво-Могилянки. У рідному Вишнополі є ресторанчик "Русалонька". Софійка зайшла туди і у дзеркалі побачила, що стала справжньою красунею. У ресторані вона зустріла дорослого Вадима, який добре забезпечений і уже встиг кинути Ірку Завадчук. Раптом Вадим показав Софійці власника ресторану, яким виявився... Сашко. Сашко зрадив, побачивши Софійку. Він говорив, що перечитав усі її книжки для дітей, а тепер мріє, щоб вона стала його дружиною, його... Русалонькою!

У найцікавішу хвилину Софійка опинилася у шафі.

61. Обнадійливий ранок

Вадим подзвонив і повідомив, що татів брат (той, що вважався загиблим наркоманом) повернувся додому. Баба Вадима запрошувала Софійку на вечерю в честь об'єднання родини. Софійка відмовилась.

А під балконом її кликав Сашко і питав, як пройшла ніч, бо була повня. Але ніч пройшла дуже тихо. На вулиці дівчина побачила Валентина, який йшов зі своєю дочкою Іринкою.

Скорочений стислий переказ, автор переказу: Світлана Перець.

Авторські права на переказ належать Укрлібу